

zajistiti kostelní majetek kapitálem alespoň 10.000 Kč přihlášeným k dražbě, jinak že bylo jmění farního kostela v K. zajištěno při revisi tím, že cenné papíry a vkladní knížky byly převzaty od patrona a dány do úschovy, okresní úřad ve Ž. žádal však jistotu 60.000 Kč a administrátorovi fary v K. Františku P. se to zdálo ještě málo, a proto v přihláškách žádal z důvodu špatně vedené správy patronátní jistotu 90.000 Kč. Z uvedeného je viděti, že jde tu vesměs o pouhé ničím nedoložené přihlášky. Patronát může na deskových statcích váznouti a zpravidla také vázne bez knihovního zápisu. Má-li tedy exekuční soudce přihlížeti při rozvrhu nejvyššího podání k takovému patronátnímu právu, musí mu býti nejpozději při rozvrhovém roku prokázána jednak jeho existence, jednak obsah patronových povinností. Existence věcného práva patronátního, nezapsaného do knih, se prokazuje zejména zřizovacími listinami, protokoly patronátního úřadu, podpisy patrona nebo jeho zástupce na právních listinách se vztahem k patronátu určité fary a protokoly o kanonických visitacích (Dr. Josef Spisar »Pozemková reforma a patronátní právo« 1935, str. 36 až 37). Nic takového se v projednávaném případě nestalo. I kdyby se mělo za to, že shora uvedená oznámení arcibiskupské konsistoře v P., zemského úřadu v P. a okresního úřadu ve Ž. stačila k závěru, že na draženém deskovém statku skutečně vázne věcný patronát, nebyl exekučnímu soudu nijak prokázán obsah povinností plynoucích z onoho patronátu proti příslušným kostelům a farním budovám. Jak měl exekuční soudce, když hledě na ustanovení § 210 ex. ř. nesměl konati v té příčině šetření, vědět, že a v jakém rozsahu měl povinný Vilém J. jako patron něco plniti a v jakém rozsahu měl přispívati na udržování kostelních a farních budov? K zadržným konkurenčním příspěvkům a dávkám plynoucím z břemene patronátního lze přihlížeti jen tehdy, jestliže co do osoby povinné a co do výše byly předepsaným konkurenčním řízením zjištěny, kdežto v projednávaném případě, jak jde z přihlášky okresního úřadu ve Ž. najevo, nebylo konkurenční řízení ještě ani provedeno (srv. rozh. bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 6. července 1915 č. j. R II 490/15-1, uveřejněné v Právniku roč. 1915, str. 685—686). Nelze také míti za to, že by i za osobní činy patrona a jeho úředníků ručila jeho nemovitost v pořadí přednostním, nepřihlíželi se ani na to, že je v té příčině ve shora uvedených přihláškách naprostá neurčitost a nejasnost, že revisní řízení nebylo provedeno a že povinnost patrona k náhradě škody nebyla stanovena. Dopis okresního úřadu ve Ž. z 13. února 1934 jest pouhá přihláška, nikoli však rozhodnutí, jak míní dovolací stěžovatel. Právem proto nižší soudy k přihlášeným sice, ale nijak neprokázaným nárokům, opírajícím se o patronátní právo, při rozvrhu nejvyššího podání nepřihlížely.

Čís. 16284.

Nelze vésti exekuci na čekatelské právo, poznamenané v pozemkové knize podle dohody dědiců při projednání pozůstalosti (zák. č. 68/

1908 z. z. čes.), a to ani tehda, byl-li povinný odsouzen zaplatiti vymáhajícímu věřiteli zažalovanou pohledávku pod exekucí na dotčené čekatelské právo.

(Rozh. ze dne 8. září 1937, R I 590/37.)

Srv. rozh. č. 6192 Sb. n. s.

Na nemovitostech v knihovně vložce č. 61 a 165 v Ú. S. K., náležících knihovnickému vlastníkovi Václavu B., jest pod datem 1. března 1921 podle odevzdací listiny ze dne 22. února 1921, č. j. A 175/20-14, vloženo na polovici patřivší zůstavitelce Markétě B. právo vlastnické pro Václava B., poznamenáno, že projednání pozůstalosti bylo provedeno podle zákona o selské posloupnosti, a poznamenáno omezení povinností Václava B. odevzdati celé hospodářství v přiměřené době a v přiměřené ceně jednomu z dětí Anně, Frídě, Rudolfu a Karlu B. Právoplatným rozsudkem krajského soudu v P. ze dne 28. května 1935, č. j. Ck I 169/34-7, byli Anna, Frída, Rudolf a Karel B. odsouzeni zaplatiti vymáhající věřitelce každý částku 3.197 Kč 31 h pod exekucí na jejich čekatelské právo ve vložkách č. 61 a 155 v Ú. S. K. Vymáhající věřitelka navrhla k vymožení dotčených pohledávek exekuci zabavením shora uvedeného čekatelského práva povinných podle § 331 ex. ř. a vnučeným zřízením společného práva nadzástavního na řečené čekací právo povinným knihovnickým vkladem. První soud tuto exekuci povolil, rekursní soud návrh exekuční zamítl s odůvodněním, že čekatelský nárok fideikomisárního substituta nemůže býti předmětem exekuce, dokud substituce nenastala.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Z povahy a účelu exekuce plyne, že způsobitelným předmětem exekuce k vymožení peněžitých pohledávek podle § 331 ex. ř. jsou jen práva aspoň co do výkonu samostatně zcizitelná a převoditelná, tedy práva ve prospěch třetí osoby zpeněžitelná (rozh. č. 11433, 13726 a 14376 Sb. n. s.). Čekatelské právo, které vymáhající věřitelka mínila zasáhnouti svým exekučním návrhem, jest podle své povahy právem čistě osobním, nemajícím nijaké hodnoty majetkové, poněvadž oprávnění nemohou je převést na osobu jinou, a nelze proto na právo to vésti exekuci. Mimo to je čekatelské právo povinných v pozemkové knize na listě B pouze poznamenáno, a tu je vklad na toto pouze poznámkou vyznačené právo nepřípustný (srv. rozh. č. 6192 Sb. n. s.). Dovolací stěžovatelka poukazuje též na to, že shora uvedeným rozsudkem, který jest zde titulem exekučním, byla vyslovena přípustnost exekuce na čekatelské právo povinných, a že tedy jde v té příčině o otázku, která byla již mezi stranami pravoplatně rozsouzena, avšak rozsudek nemůže s účinkem stanoviti způsob exekuce, který je podle exekučního řádu

nepřípustný. Stanoviti způsob exekuce jest úkolem soudce, který rozhoduje o návrhu exekučním v řízení exekučním. Ostatně dovolací stěžovatelka zamlčuje, že v důvodech onoho rozsudku jest výslovně uvedeno, že soud sice vyhověl žalobnímu návrhu na uspokojení žalobkyně z čekatelského práva žalovaných, že však o tom, jakým způsobem chce žalobkyně uplatňovati nárok na čekatelské právo žalovaných, a je-li způsob uplatňování cestou exekuce přípustný, rozhodne příslušný soud exekuční.

Čís. 16285.

Předpoklady povolení záznamu knihovní přednosti práv zapsaných na nemovitosti.

Záznam přednosti zástavního práva nelze povolití podle listiny o postoupení přednosti, jež není ustupujícím oprávněným podepsána. Nestačí, že ustupující oprávněný prohlásil v listině sepsané o tržové smlouvě s jinou osobou, že nový vlastník může kdykoliv zvýšiti hypoteku předcházející zástavnímu právu oprávněného do určité výše, a zavázal se podepsati i příslušné prohlášení o postoupení přednosti.

(Rozh. ze dne 8. září 1937, R I 944/37.)

Srov. rozh. č. 1962, 10738 Sb. n. s.

Knihovní soud povolil na žádost zástavního věřitele Roberta P. záznam přednosti zástavního práva pro jeho pohledávky co do částky 6.245 Kč 50 h s přísl. před zástavním právem za pohledávku Anny M. ve výši 80.000 Kč s přísl., a to podle prohlášení o přednosti ze dne 13. března 1936, podepsaného postupujícím Robertem P. a knihovní vlastníci dotčené nemovitosti Pavlou H., a podle kupní smlouvy ze dne 7. března 1933, v níž se zástavní věřitelka Anna M. zavázala, že postoupí přednost před svou pohledávkou první hypotece až do výše 60.000 Kč. Rekursní soud zamítl knihovní žádost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadeným usnesením byla navrhovatelova žádost o povolení záznamu knihovní přednosti zástavního práva za jeho pohledávku co do částky 6.245 Kč 50 h s příslušenstvím před zástavním právem za pohledávku Anny M. ve výši 80.000 Kč s příslušenstvím zamítnuta. Dovolací rekurs není důvodný. K postoupení knihovní přednosti práv zapsaných na nemovitostech je podle § 45 III. dílčí novely potřebí přivolení oprávněného ustupujícího i předstupujícího, a je-li ustupující právo zástavním právem, jako je tomu v projednávaném případě, i přivolení vlastníkova. Vklád postoupené přednosti lze povolití jen, obsahuje-li příslušná listina podle §§ 32 písm. b) a 94 č. 3 knih. zák. též přivolení ustupujícího oprávněnce k vkladu (rozh. č. 1962 Sb. n. s.). Záznam postoupené přednosti však možno podle § 35 knih. zák. povolití, nemá-li